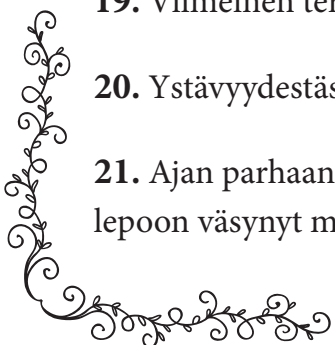
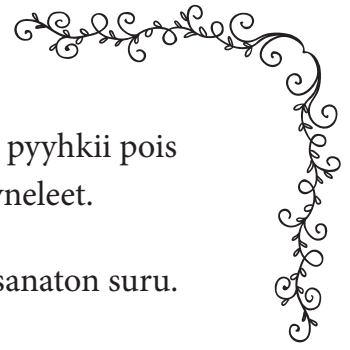

LYHYITÄ SÄKEITÄ

1. Kiitos suuresta rakkaudestasi
2. Kaivaten sinua
3. Rakastettu – kaivattu
4. Suurella rakkaudella
5. Rakkaudella muistaen
6. Kiitollisuudella ja kaipauksella
7. Kaikesta kiittäen
8. Lämpimästi muistaen
9. Sanomattomasti kaivaten
10. Syvästi kaivaten
11. Iäisyysmatkaasi siunaten
12. Jälleennäkemisen toivossa
13. Lepää rauhassa
14. Hyvälle naapurille
15. Hyvää ystävää ikävöiden
16. Rauhaisaa lepoa
17. Jäähyväistervehdys
18. Valoisaa muistoasi siunaten
19. Viimeinen tervehdys
20. Ystävydestäsi kiittäen
21. Ajan parhaan hyvä paimen ties, pääsi lepoon väsynyt matkamies.

22. Auta meitä Herra, meidän Jumalamme, sillä sinuun me turvaudumme.
23. Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan.
24. Autuaat ovat ne ihmiset, joilla on voimansa surussa.
25. Autuaat ne ihmiset, joilla on voimansa Herrassa.
26. Ei häntä, jolta tähdet radan saa voi ihmisajatukset taivuttaa.
27. Ei siellä päivä laske milloinkaan, soi suvirret uudet ainiaan.
28. Ei ole iäksi mennyt hän, joka lähti. Katso; jo kirkastuu pieni tähti.
29. Ei ole yötä, joka ei aamuksi muutu, ei kuolemaa, joka ei kirkkautta nää.
30. Ei tunnu tuska, ei vaiva mainen, on rauha sydämessä kärsineen.
31. Emme voi koskaan erota, sillä muistosi elää aina.
32. Ero kestävi vain vähän aikaa, taas ylhäällä kohtaamme sun.
33. Et jättänyt jälkeesi tyhjää sijaa, vaan rakkauden täyttämän muiston.
34. Hetket hiljaiset jälkeesi jäivät kullaten muistojen kirkkaimmat päivät.
35. Herra, nyt sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään.

36. Herra, opeta meitä tahtoosi tyytymään.

37. Herra varjelee sinun lähtemisesi ja tulemisesi nyt ja iankaikkisesti.

38. Hiljaisuuden rannalla vallitsee suuri vapaus.

39. Hymy hyytyi, silmä sammui, pois kulki kultainen elämä.

40. Hän, joka antaa surun, antaa myös lohdutuksen.

41. Ihana on se tie, joka meidät rauhaan vie.

42. Ihminen kuolee – muisto elää.

43. Ikuisuus on hyvin lähellä, vain sydämen matkan päässä.

44. Ilta on tullut, Luojaani, armias ole suojani.

45. Iltaan ehti kevään päivä, jälkeen jäi vain surun häivä.

46. Ja kerran tuskaa vailla hän herää uuteen elämään.

47. Jo valkenee kaukainen ranta!

48. Jumala on rakkaus.

49. Jumala ei koskaan sulje ovea aukaisematta toista.

50. Jumala on minun sydämeni kallio ja minun osani iankaikkisesti.

51. Jumalat ovat salanneet eläviltä kuoleamisen onnen, jotta he jaksaisivat elää.

52. Jumalan suuri rakkaus pyyhkii pois kaiken surun, tuskat ja kyyneleet.

53. Jäi jälkeesi kaipuu, jäi sanaton suru.

54. Kaikella on päämääränsä ja lopulta kaikki on oleva valoa.

55. Kahtaalle kulkee tie, jostain pois ja jotain kohti vie.

56. Kun aika päättyy, alkaa ikuisuus.

57. Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.

58. Katsoi Herra ajan täyttyneen, kutsui luokseen väsyneen.

59. Kauniit muistot eivät koskaan kuole, eivätkä milloinkaan jätä yksin.

60. Kauniit muistot voimaa antaa, surun raskaan hiljaa kantaa.

61. Ken tulkita vois kaiken tarkoituksen? Me jäämme vaiti, hiljaa nöyrtyen.

62. Kiitos ja siunaus hiljainen myötä matkalle, jossa ei tuskaa, ei yötä.

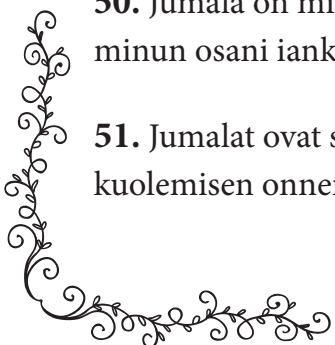
63. Kiitos kaikesta, minkä sinulta sain.

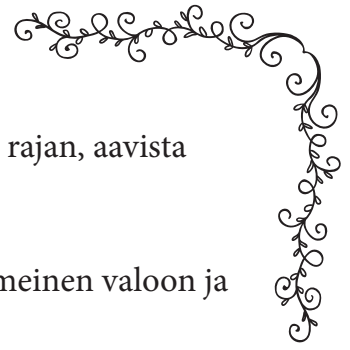
64. Kipua sä tunne et, hiljaisuutta kuuntelet.

65. Kotiin kaukaiseen kaipuuni saa, tähtinen taivas tien viitoittaa.

66. Lepää rauhassa, tuulen kehdoissa, tuoksussa kesäisen maan.

67. Lepoa ja rauhaa poisnukkuneelle.

68. Levon hetki on tullut, taivas sinut syliinsä sulkenut.

69. Loppui tuska, tuli rauha, uni kaunis ikuinen.

70. Maa on niin kaunis, kirkas Luojan taivas. Ihana on sielujen toiviotie.

71. Mentyäsi suru jää, kyyneleet kirkkaat kimmeltää.

72. Minun aikani on sinun kädessäsi, Herra.

73. Minun isäni kodissa on monta asuinsijaa.

74. Muistoista aika rakentaa lohdutuksen.

75. Murheeseen on kätkeyty toivo tulevista päivistä.

76. Mun kanteleeni kauniimmin taivaassa kerran soi.

77. Niin lempeänä leviää hiljaisuus, niin säteilevänä taivaan avaruus.

78. Niin kaunis on maa, niin korkea taivas.

79. Niin turvaisaa on Herra, sun rauhaas nukahtaa.

80. Niin kuin muuttolintusen tie, kotia kohti matka vie.

81. Nosta silmäsi, hiljaa syttyvät kaikki kirkkaat tähdet.

82. Nuku unta nyt tyyntä ja lempeää, lepää Jumalan kämmenellä.

83. Näe, oi ihminen, ylitse rajan, aavista autuus vaeltajan.

84. Näin aukeaa portti viimeinen valoon ja lauluun lintujen.

85. Oi Herra, luoksein jää, jo ilta on.

86. Olit aina niin hyvä ja auttavainen, oli sydämes jalompi kultaa.

87. On lempeä levon maa, unen kaarisilta sinne johdattaa.

88. On lähdön hetki salainen, vain Luoja yksin tietää sen.

89. On pursi irronnut maan laiturilta, vie virrat kuulaat kohti Jumalaa.

90. On siellä ikuinen kesän maa, sydän väsynyt levätä saa.

91. Onnellinen on hän, joka päänsä painaa iankaikkisen Isän syyliin.

92. On lepo jossakin, särkymätön syvä rauha.

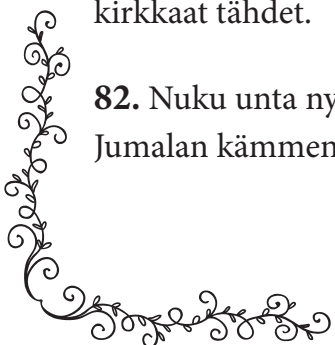
93. On maa, johon kaikki polut katoaa. On rauhan maa.

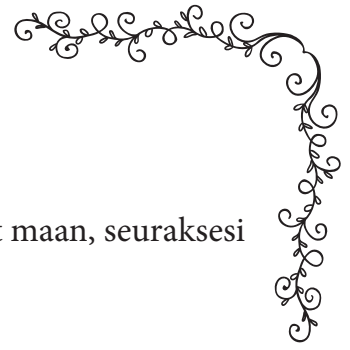
94. Onneni on olla Herraa lähellä turvata voin yksin Jumalaan.

95. Paikkasi on tyhjä, kaipaus suuri ja rajaton.

96. Pian kuihtuvat kummulla kukat nää, mutt' muistosi kallis iäksi jää.

97. Päivä vain ja hetki kerrallansa, siitä

lohdutuksen aina saan.

98. Päivät kirkkaat, päivät kyöneleiset siunaa Herra.

99. Rakkaus ei koskaan häviä.

100. Rauha uneen uupuneelle, matkan määrään saapuneelle.

101. Rauhan maa kangastaa, siellä tapaamme kerran.

102. Ristisi, Herra, mua valaiskoon kun tieni painuu kuolon laaksohon.

103. Siell' ikionnen asunnoissa on murhe, tuska, huoli poissa.

104. Siunattu olkoon sun tiesi, siunattu matkasi viimeinen.

105. Sua kohti, Herrani, sua kohti ain.

106. Suuri rakkaus ei tunne aikaa, ei paikkaa, ei unta eikä kuolemaa.

107. Suo surun hiljaa muuttua kauniiksi muistoiksi.

108. Sä hetken viivyit täällä vaan, kuin kastehelmi päällä maan.

109. Tapahtukoon Herra sinun tahtosi.

110. Tärkeämpää on se, että ihminen eli, kuin se, että hän kuoli.

111. Tie valmis on ja päässä sen vastaus löytyy ikuinen.

112. Tuulien soitot on vaienneet ympäri soi

ikityynet veet.

113. Taivaan linnut, tuulet maan, seuraksesi sinne saat.

114. Tarjosi taivas sinulle rauhan, lempeän levon ja unen niin lauhan.

115. Tunteettomat ovat Herran tiet.

116. Uuden aamun valkeuteen herätä suo nukkuneen.

117. Vaivu varjohon kukkasten, lepää lehdossa rauhan maan.

118. Valosta saavuit, valoon sä lähdit, tähdenlentonä valaiset tietä.

119. Väsynyt sydän levon sai valkeni ikuinen sunnuntai.

120. Ylitse elämän, ylitse kuoleman rajan Jumala vienyt on vaeltajan.

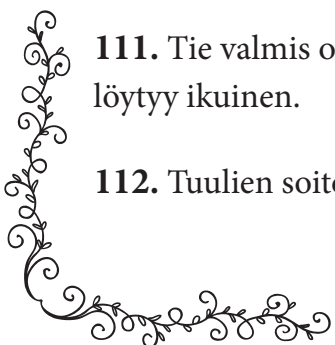
121. Älä pelkää, sanoo Herra. Minä olen sinut nimeltäsi kutsunut.

122. Älkää itkekö, sillä tapaatte hänet vielä pian.

123. Ei ole varjoa kenenkään saapuvan yllä. On vain aamu. On vain perille pääsy.

124. Ei mikään voi kuolla, ei kukat, ei tuuli, ei rakkaus kuolla voi. Ohi polku vain kulkee ja kukat jää taakse ja muualla tuuli soi.

125. En ma iloitse, en sure huokaa, mutta metsän tummuus mulle tuokaa, puunto pilven, johon päivä hukkuu, siinto vaaran tuulisen, mi nukkuu. Tuoksut vanamon ja

varjot veen, niistä sydämeni laulun teen.

126. En ma enää aja virvatulta, onpa kädessäni onnen kulta; pienentyy mun ympär' elon piiri, aika seisoo, nukkuu tuuliviiri. Edessäni hämäräinen tie tuntemattomahan tupaan vie.

127. Herra, kädelläsi uneen painan pään, kutsut ystäväsi lepäämään. Käsi minut kantaa uuteen elämään, ikirauhan antaa, valoon jään.

128. Hyvyyden voiman ihmeelliseen suojaan olemme kaikki hiljaa kätkeyt.

Me saamme luottaa uskolliseen Luojaan yhdessä käydä uuteen aikaan nyt.

129. Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään, virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa.

130. Ikiliekki ihmisen henki on, se on syttynyt säteistä auringon, päivän puoleen se halaa.

131. Ja hän on pyyhkivä kaikki kyyneleet heidän silmistään, eikä kuolemaa ole enää oleva.

132. Ja henki ikuinen taa tuonen virran kantaa, päin rauhan suurta rantaa vie pienen ihmisen.

133. Kaikk' on niin hiljaa mun ympärilläin, kaikk' on niin hellää ja hyvää. Kukat suuret mun aukeevat sydämessäin ja tuoksuvat rauhaa syvää.

134. Kuoleman välttämättömyyttä älä pelkää, muista edessä eläneitä ja jälkeesi tulevia.

135. Levolle lasken, Luojani, armias ole suojani. Jos sijaltain en nousisi, taivaaseen ota tykösi.

136. Levoton on virta ja vierivä laine, meri yksin suuri ja meri ihanainen. Nuku virta helmassa meren.

137. Minä olen ylösnousemus ja elämä, joka uskoo minuun, hän elää, vaikka olisi kuollut.

138. Makeasti oravainen makaa sammalhuoneessansa. Sinnepä ei hallin hammas eikä metsämiehen ansa ehtineet milloinkaan.

139. Minun päivän olivat määrättyt ja kirjoitetut Sinun kirjaasi ennen kuin ainoakaan niistä oli tullut.

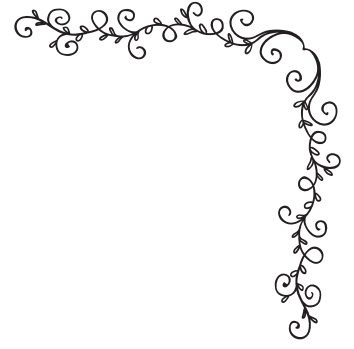
140. Olen kuullut, on kaupunki tuolla, yllä maan, päällä pilvien usvain, luona välkkyvän taivasten rantain, siellä kerran, ah, olla mä saan.

141. On ajaton avaruus, arjesta irronnut ikuisuus, on rauha, hiljaisuus.

142. Päivä kun nousee, niin sammuvi tähti, ei se ijäks' sammu, ken elämästä lähti. Nuku tähti helmassa päivän.

143. Rauhan minä jätän teille : minun rauhani, sen minä annan teille. Älköön sydämenne olko murheellinen.

144. Säveltä hiljaisuuden sanat ei häiritä saa.

Kirkkaus ikuisuuden ihmistä koskettaa.

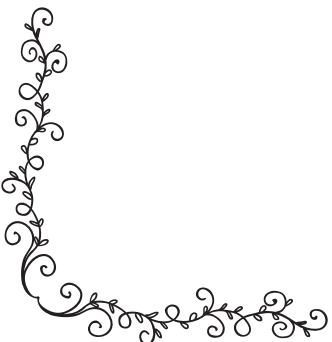
145. Tuonen viita, rauhan viita! Kaukana on vaino, riita. Kaukana kavala maailma.

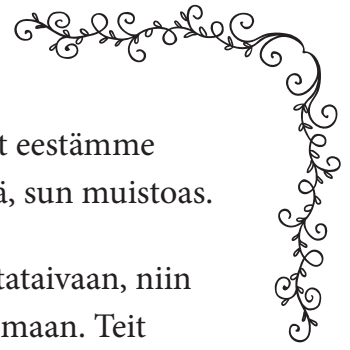
146. Tuuli sen kulkee ja lentävi lehti, onnellinen on se, ken laaksohon ehti. Nuku lehti helmassa laakson.

147. Täällä on kuin kukkasella elo lyhyt meillä, siellä ilo loppumaton niin kuin enkeleillä.

148. Värähti hiljaa välkkyvät veet, kuiskasi korvessa tuuli. Kukkasat vaipuivat rukoukseen, siintävä Korkeus kuuli.

149. Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani.

ÄIDILLE, ISÄLLE, ISOVANHEMMILLE

150. Ei syki enää sydän lämpöinen, on poissa rakas, läheinen. Kuvasi kultaisen suljemme kätköihin sydämen.

151. Emme sanoa voi – emme tahdokaan, hän kuoli – ei, hän lähti vaan valoisin hymyin viittoen hän vaelsi toiselle rannalle jättäen meidät aavistamaan miten kauniit ovat rannat sen toisen maan.

152. Emme unohda muistoas kaunista, hyvää, viime leposi olkoon rauhaisaa, syvää.

153. Heittäkää hiljaa arkulle multaa, siellä on mummu, siellä on kultaa.

154. Hän lähti, mutt´ on vielä lähellämme tuhansin sitein meihin liittyen, ja kotihin ja liki sydäntämme jäi kaiku askelten rakkaiden.

155. Joka yö kun Sinä nukut, me kiipeämme tähdille, puhallamme suukkoja Sinun poskellesi, ja lähetämme enkelin vierellesi, sillä olemme itse vielä niin kaukana.

156. Jäi ahkera työsi muistoksi meille, hyvän sydämes ohjeet elämän teille. Sä aina muistit ja huolta kannoit, et paljon pyytänyt vaan kaikkesi annoit.

157. Kaikki elon siteet kerran häviää, muistojen kauniit kiteet ainiaaksi jää.

158. Kera syksyn lehtien, lähdit, Isä kultainen.

159. Kiitos hoivasta lapsuuden, rakkaudesta,

min´ annoit meille. Annoit eestämme parhaintas, siunaamme, isä, sun muistoas.

160. Kun loistat tähtenä iltataivaan, niin muistathan lapsias´ päällä maan. Teit eestämme, Isä, niin paljon työtä, siitä sinulle kiitos – ja hyvää yötä!

161. Kun mummot kuolevat, heistä tulee kukkaniittyjä ja kaislaa ja joistakin mummoista tulee puita ja he humisevat lastenlastensa yllä, suojaavat heitä sateelta ja tuulelta ja levittävät talvella oksansa lumimajaksi heidän ylleen.

162. Kädet paljon työtä tehneet, mua lasna kantaneet, kädet väsyneet, kädet rakkaat, mun puolesta rukoilleet ne peitteellä hiljaisina suonin sinisin ne viimeisen, viimeisen kerran on käyneet ristihin.

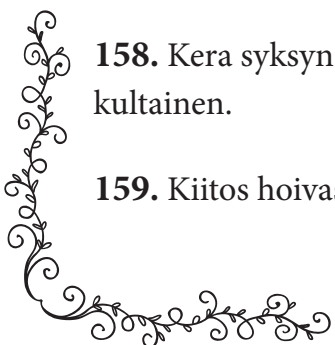
163. Me muistamme silmäsi kirkkahat, me muistamme hymysi hyvän. Jätit meille muiston niin valoisan, niin kauniin , rakkaan ja syvän.

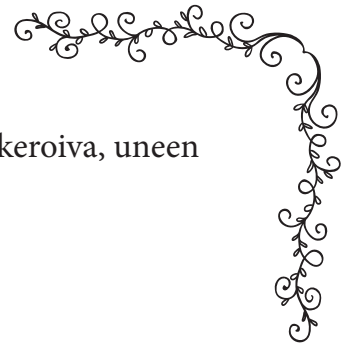
164. Me kanssasi riemuita saimme ja katsella maailmaa, monta ihmettä näytit sä meille jotka nyt meitä lohduttaa.

165. Me kutsumme häntä, mutta hän ei käänny enää. Siellä hän on matkalla lapsuutensa metsiin. sinisen kuka ja kultaisen kesän maahan. Siellä laulavat toisenlaiset linnut.

166. Muun korvas aika, mikä vei, sydäntä äidin konsaan ei.

167. Olit aina niin hyvä ja herttainen, oli sydämes´ jalo kuin kulta, palkitkoon

Isämme taivainen, mitä saaneet oommekaan sulta.

168. On Isän neuvot loppuneet, hän hiljaa nukkui pois. Näin emme olis´ tahtoneet, on meiltä paljon pois.

169. Ota hellästi syliisi ja taivaaseen kannan, ruusuilla peittele ja levätä anna.

170. Päivänä kauniin kesäisen, hiljeni sydän kultainen. Lähtösi vaikea kestää on, surumme suuri ja sanaton.

171. Soi kirkonkellot hiljaa yli talvisen kirkkomaan, sinne saatamme äitimme rakkaan isän vierelle nukkumaan.

172. Soita tuuli, kerro ikävämme, uni kaunis anna mummollemme.

173. Suo anteeksi, Isä, kyyneleet nää, ne rakkautta on ja ikävää.

174. Surun kyynelten lävitse loistavat onnellisten muistojen kultaiset säteet.

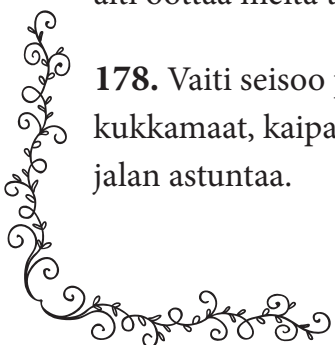
175. Sä Herra, palkitse äidin vaivat, sun taimes hältä hoitoa saivat. Sun suuren lempesi kirkkaudesta näen sätehen äitini katsehesta.

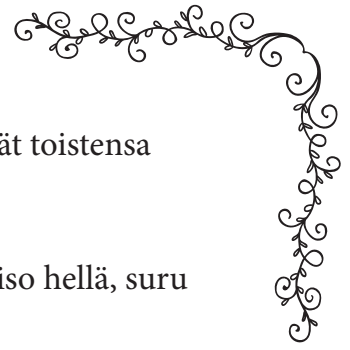
176. Tuolle puolen rannan äidin hyvän kannan – ikikirkkauteen.

177. Tää olkoon kallein ohje elomme tiellä; äiti oottaa meitä taivaassa siellä.

178. Vaiti seisoo pihapuut, ikävöivät kukkamaat, kaipaa tuttu pihapolku rakkaan jalan astuntaa.

179. Vaipui käsi vakaa, ahkeroiva, uneen uupui isän rakkaan pää.

PUOLISOLLE

180. Elon polkuja yksin kulkeissain, sua muistelen lämmöllä, rakastain.

181. Ei kotiimme keväiset kellot soita, on rakkaani pois, on raunioita.

182. Hän sinne eeltä lähti, mua siellä odottaa. On hellä johtotähti lähemmäs Jumalaa.

183. Hän oli ainoa tähti, ainoa kauneus, riemu ja rikkaus elämäni taivahalla.

184. Kauniina nauhana vuosien päivät helmenä jokainen muistoksi jäivät Elämän päivien ketju on kallis, helmist` en yhdenkään kadota sallis.

185. Kauniit olivat onnemme päivät, kauniit muistot jälkeen jäivät.

186. Kiitos kun olit totta hetken, nyt mun täytyy tästä jatkaa. Vierelläni teet loppuretken vaikka se olis kuvitelmaa. Kun taivaan tähdet tuikkii luokseni lentää saat jokaisen illan myötä unessa tavataan.

187. Kiitos, rakas puolisoni vuosista ihanista iloista ja murheista jotka yhdessä jaoimme.

188. Kiitos sulle rakkaimpani, olit kallein päällä maan, annoit voiman, uskalluksen, jota arkeen tarvitaan. Olet mennyt, olen yksin, peräsi näin huutaen äänettömän huokauksen: Olet rakkain, tiedät sen.

189. Kuinka lähekkäin kulkevat onni ja tuska. Niin kuin varjo seuraa valoa ne

kulkevat yhdessä ja syntyvät toistensa sydämessä.

190. Lepää rauhassa, puoliso hellä, suru raskas on sydämellä.

191. Me kuljimme yhteistä taivalta pienen kappaleen maista matkaa. Sä saavutit rauhan sataman, minä yksin saan tietäni jatkaa.

192. Mieleni kaipaa ja tahdon rakastaa ajatuksin sua aina. Me vaikka erotaan, taas kohdataan, on elämämme laina.

193. Minä rakkaani kohtasin elon tuulien tuiveroissa. Nyt yksin taas taivallan polkuain, on rakas viereltä poissa.

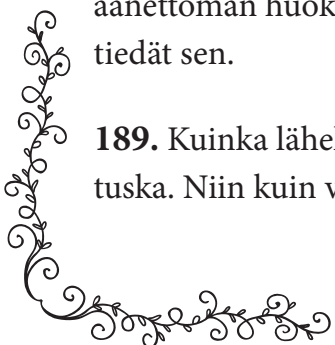
194. Mut hamaan ajattomuuteen kuvas kauniin kalleudeksi vien. Kun heräämme eloon uuteen, sua varron varrella tien, ja varjonas silloin käyvä lien, valo, vierelläs ajattomuuteen.

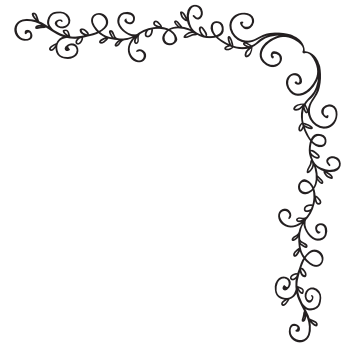
195. Näkemiin, me tapaamme kerran, käsi kädessä luona Taivaan Herran.

196. Olit puoliso jalo ja parhain, minkä ihminen matkalleen saa. Kyynelhelmiksi vaihtui jo varhain mikä kalleinta ois` omistaa.

197. Oli toivomme tuonelan lehtoon saada matkata rinnakkain. Mutta hetkellä syksyn ehtoon jäin mä yksin matkallain.

198. On ikävää, jota ei voi ilmaista, on kaipuuta, jota mitkään teot eivät voi täyttää, ja on rakkautta, joka ei vaadi muuta kuin sydämen hiljaisuutta.

199. On raskasta luopua rakkaimmastaan,
vaikka tietääkin: hetkeksi ainoastaan!

200. Purjehdi rakkaani luokse kaukaisen
maan, miss' jälleen sut kohdata saan.

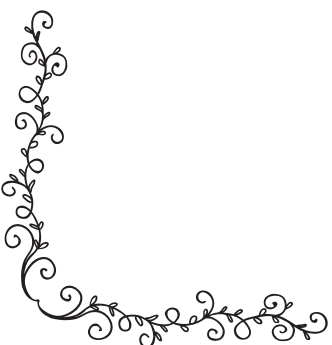
201. Rakkaus on suurin, ei se sanoihin eikä
kyyneliin mahdu.

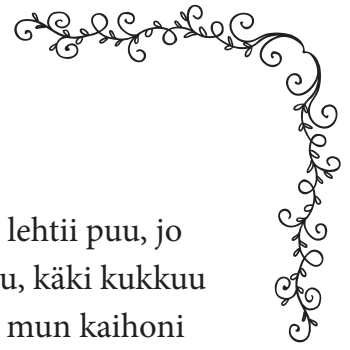
202. Siellä, missä nyt olet, kukkii kaunein
maa. Siellä tuuli lempein puhaltaa.

203. Sua huudan tuhannesti, pois ootko
kokonaan ? Ei – jotain ikuisesti sinusta pitää
saan. Jää jäljelle ees hiven, sinusta muisto
jää, kuin kalliin jalokiven, sen tahdon
säilyttää.

204. Unen purppurasiltaa pitkin tule, kun
kaipuu on lohduton. Pidä kädestä kiinni
silloin, kun minulla vaikeinta on. Ja luokses
kun tulen – milloin ? Ole minua vastassa
silloin.

205. Älä salpaa surua luotasi kun kaarisiltaa
teet, ei mikään kauniimmin kimalla kuin
puhtaat kyöneleet.

VANHUKSELLE, SAIRAALLE

206. Aurinko vaipuu mailleen, pois päivä katoaa, se ikuisuuden helmaan iäksi vajoaa.

207. Ei kuolema ole arvoitus joka kerran ratkeaa. Se on ihmisen ihana oikeus taipaleensa tehtyään nukahtaa.

208. Elo mainen kun iltaan raukes oli tyyntä ja rauhaisaa niin. Joku portti vaan hiljaa aukes ja se iäksi suljettiin.

209. Elonpäivä jo iltaan ehti, pois painui se verkalleen. Elon kirjan viimeinen lehti näin kääntyi hiljalleen.

210. Hauras hellä ihmissydän uupui mielin väsynein. Antoi hyvä päivä tietä kantoi kotiin väsyneen.

211. Helppo on maata päivätyön tehneen, rauha on palkka raatajan parhain.

212. Hetket ovat kuin laivat, ne lähtevät armottomasti aikanaan. Meidän on oltava kuin satama, tynnosti kaivat.

213. Hiljaa tarttui käsi Herran käteen väsyneen. Hiljaa siirtyi sielu lepoon iäiseen.

214. Hiljaa saapui noutaja lauha, hellästi irrotti kahleet maan. Kuljetti sinne, missä on rauha, missä ei tuskaa milloinkaan.

215. Ikuinen lepo pilvessä, lapsuuden maassa niityllä poutapilvien alla, lähellä kotia. Täältä en enää lähde – ikinä !

216. Jo lähestyy ilta varjoin pidentyvin, jää päivän kiireet, kaikki on hyvin. Saa yö ja

lepo ja rauha syvin.

217. Jo Karjalan kunnalla lehtii puu, jo Karjalan koivikot tuuhettuu, käki kukkuu siellä ja kevät on, vie sinne mun kaihoni pohjaton.

218. Jää kaunis maa, elo täällä jää, tien yllä tähtönen hohtaa. Ei kuolo olla voi matkanpää, sen portti ikuiseen johtaa.

219. Kaunis on kuunnella kutsua Luojan, nukkua pois kun jo uupunut on.

220. Kauan lähetessä kuolemaa ahdistus ja pelko katoaa. Kevyt kulkea on rajan yli, suojeleva putouksen syli. Hän ken taistelutta siihen jää, ehkä eniten hän ymmärtää.

221. Kotihin mielin, luokse Isän majan ja Isän sydämen, pois kuumeisesta hyörinästä ajan, lepon tyynehen.

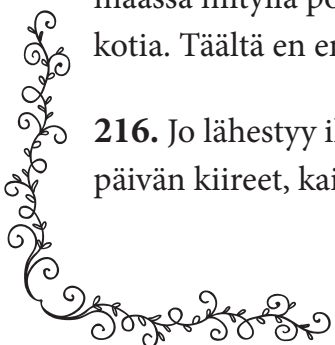
222. Kumpusi äärellä kuiskaa nyt kuusi :
Kuuletko, on elo alkava uusi!

223. Kun noutaja niittää kypsää viljaa ja korjaa matkaajan väsyneen. Kun sydän lämpöinen sammuu hiljaa oisko aihetta muuhun kuin kiitokseen.

224. Kun vanhuus saapui ja voimat uupui ja kaipuu kaikesta hälveni. Sen näki korkein ja käteen tarttui vei kotiin matkasta väsyneen.

225. Kun loppuvat voimani kerran, uni ylleni valahtaa. Se luona elämän Herran iankaikkisen hengen saa.

226. Kun taival päättynyt on päällä maan, käyn luokse Jeesuksen riemuun ihanaan.

Ei tuska yltää voi, kirkkaana laulu soi, käyn aina, Herrani, kohti sinua.

227. Kun kerran viimeisen suljen nämä silmäni unista maan, yhä ylemmäs silloinko kuljen, yhä kauemmas nähdäkö saan?

228. Kun pitkän elämän elää saa, voi rauhassa uneen nukahtaa. Kun kaikki on valmista, tehty työ, on edessä rauhaisa yö.

229. Kun suot mun jättää ajan, maisen majan, luokses kannan, luokses Jeesus tulla anna.

230. Kun nousee purjeet purren ja köydet irrotetaan, käymme ystävä armas surren sua jäämme me kaipaamaan.

231. Kun joukkomme harmaantunut harvaksi käy, kun polku vie ristin alla,

kun silmiimme huomen jo hämärtäy, saa katseemme korkeammalle.

232. Kätes voimakas turvaksi annan, kun uuvun, nosta ja kannan, ikirauhaan kerran vie.

233. Luoja kauan valmisti viljaa vuosi vuodelta verkalleen. Nyt enkeli kypsän lyhteen vie elämän Herralleen.

234. Luoja päättää päivistämme, tietää, tuntee elämämme. Antaa rauhan, levon suo, jokaisen hän kutsuu luo.

235. Me olemme niin kuin uni ja niin kuin ruoho maan, joka aamulla puhkeaa kukkaan ja ehtoolla korjataan.

236. Mä katson kuinka tumma laine liittyy

valkeaan käyn kerran niitten matkaan unhon virtaan harmajaan ja tuudittaudun tuollepuolen ajan.

237. Niin hiljaa enkeli kulkua johti elon virran valkeita rantoja kohti.

238. Näin Taivaan Isä päätti sen sydämen lyönnin viimeisen. Hän kotiin kutsui väsyneen onneen ja rauhaan iäiseen.

239. Oi jos nukkua saisin kerran kevätkukkien kätköhön, sulosuojahan Suomen armaan alle mieltävän männikön.

240. Olen polkuni päässä, tuhansista erään, ja niitä täynnä on maa. On viileä ilta, eräs päivä on mennyt, on painunut metsien taa.

241. On päivä päättynyt, on tullut ilta, on pursi irronnut maan laiturilta ja saapunut rauhan satamaan.

242. On aika silmät sulkea ja lepoon painaa pää. Herran käsi siunaava sun otsallesi jää.

243. Ota hänet vastaan, suuri pyhä Jumala, ota hänet vastaan, kaipaavia lohduta. Ota hänet vastaan rantaan suureen rauhan maan, ota hänet vastaan iloon loppumattomaan.

244. Pitkä on päivien retki illan himmeyteen. Yksi on autuas hetki kivusta uupuneen: nukkua siintoon illan.

245. Pois aurinko painui, lankesi ilta, jäi taivahan rannalle säihkyvä silta. Mutt' kaukaa korven tummuvan yöstä soi laulu ihmisen työstä.

246. Purjehdus on päättynyt, meri huokaa

rantakiviin. Veden yllä linnun lento
aamuaurinkoon. On muuton aika.

247. Päiväni rientää kohti loppuaan, on
ilo maallinen kuin varjo vaan. Ei ole täällä
mitään pysyvää, vain sinä, Herra, sinä
luoksein jää.

248. Rannalle himmeän lahden aurinko
laskenut on. Kutsu jo soi iltahuudon, taakka
laskettu on.

249. Sain nähdä, kuinka järvi hohtaa
purppuraa, ja päivä hiljaa painuu jo
taivaanrannan taa. Niin lähellä on alku ja
matkan määränpää, vain tuuli ylle vetten
hiljaa soimaan jää.

250. Siellä on polut tasaiset astua, siellä ei
silmät voi kyyneliin kastua. Siellä on vihreät
kunnaat ja lehdot, siellä on pehmeät nukkua
kehdot.

251. Siell' kaunis kannel soi, veisaamme
virttä uutta ei koskaan lopu se, ei koskaan
vanhene.

252. Sinessä lintu liittää, pilviä tuuli tuo.
Kera kaipausten, kiitosten siivin siirrymme
Jumalan luo.

253. Sinun käteesi minä uskon henkeni,
sinä, Herra, lunastat minut, sinä uskollinen
Jumala.

254. Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala,
sinua kannattavat iankaikkisen käsivarret.

255. Soi holvistossa sävel hiljainen, on
matka päätynyt, on aika jäähyväisten.

256. Suo lempeä ilta, yö rauhaisa suo, ja
tähtien silta yön ylitse luo.

257. Syystähti, olet sätein kultaisin, sä ajan
suuren kellon osoitin. Vuos kallis kadonnut
on elämän, vuos kallis sitten viime näkemän.
Ma köyhemmäkskö, rikkaammaksko sain?
Ei – yhä sama oon ma vain. Kuin ensi
kerran lapsonen sun keksi kesken kesän
leikkien. Syystähti, miten aika kiirehtää, vain
sydämeni ikä samaks jää!

258. Tosin loppuvat kerran askeleet
vaeltajilta, kukin vuorollaan on nukkuva
syliin maan. Vaan katso, kaikki he kuitenkin
mukana ovat, nekin, joiden tomu on
uupunut vaeltamaan.

259. Tuon vihreän kentän yli, tuonne
tummien puiden siimekseen. Noinko lähellä
ne olivatkin, kaiken aikaa ?

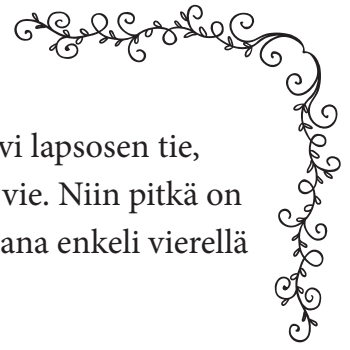
260. Täällä pohjantähden alla on nyt
kotomaamme, mutta tähtein tuolla puolen
toisen kodon saamme.

261. Tämä varjojen maa jää kauas taa,
vihdoin väsynyt sydän levon saa.

262. Uupunut matkaaja rannalla himmeän
maan astui aurinkolaivaan suureen ja
valkeaan.

263. Vaipuisin hiljaa sinnepäin, missä sen
pienen vaahteran näin, leikkivän keltaisin
lehdin. Sanoisin : ” Nyt minä ehdin. Nyt
ole tähti, nyt olen maa, tuulessa saatamme
koskettaa.”

264. Voin aavistella rannan tuolla puolen,
miss' soluu venhe onnen valkamaan.

LAPSELLE, NUORELLE

265. Ei ollut lapsen tänne luotu,
maailman virtojen vietäviin, vain taivaan
lainaksi meille suotu, siksi lähti kotiin
taivaisiin.

266. Eilenhän vasta katselin lasta,
haurasta, kasvavaa, näin siivet hennot,
näin ensilennot, odotti kaunis maa.
Perhonen pieni, valaisit tieni, aina jäät
sydämeen. Päivämme kiittää, aika pois liittää,
kohtaamme uudelleen.

267. Hyvä Paimen rakastaa pientä, pientä
karitsaa. Kantaa kunnes laskee sen helmaan
Isän taivaisen

268. Jeesus, anna enkeleitä sinne, missä
itketään, sinne, missä tukahdutaan
kaipaukseen ja ikävään. Jeesus, anna
enkeleitä kun mieli on avuton kun on tullut
suuri huoli joka liian raskas on.

269. Jätti jäljen ihanan, kaaren kauniin,
loistavan, lensi syliin Jumalan.

270. Katkesi pienen linnun lento, sävel jää,
ja se heläjää.

271. Kevyt, autuas, pieni aivan, enkeli
viaton, joka jälkeen leikkensä vaivan
nukahtanut on.

272. Kehtolaulun taivaallinen lintu laskeutui
päälle lapsen pään. Kantoi kimmeltävään
unen maahan lumisulkaisilla siivillään.

273. Kiitos yhteisistä päivistä lapsuuden,
kiitos vuosista jälkeen sen. Sua kaipaen aina,
veli kultainen.

274. Maan korvessa kulkevi lapsosen tie,
hänt' ihana enkeli kotihin vie. Niin pitkä on
matka, ei kotia näy, vaan ihana enkeli vierellä
käy.

275. Niin lähdit, enkeli kultainen luo
taivaan omien enkelten.

276. Nuku, nuku nurmen alla, alla
kukkakunnahan, helppo siellä on lapsen
maata, helppo rinnan puhtahan. Päivin
siintää taivaan kalvo, kukat maasta
kasvattaa, öisin ylläs tähdet valvoo, tuttavasti
tuikuttaa.

277. Nuku tuoksuun kukkien, nuku lauluun
lintujen. Nuku nuoruusunelmiin, nuku
kevättöiveisiin.

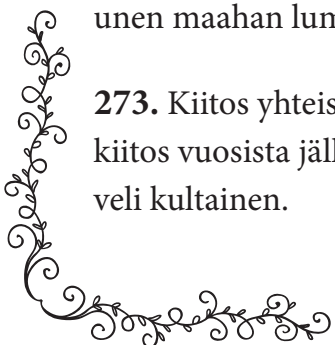
278. Perhoseni, hetki lennä, tuulten halki
koita mennä. Vaikka etsit tunnelmoita, etsiä
tok' aina koita valon puolta. Pidä huolta
ystäväni ettei eksy silmistäsi valon luoma
kukkanen, ole päiväperhonen!

279. Syliin pieni suljettakoon, liehutelkoon
häntä hiljaa, unen maahan uinumaan,
unettaren syliin suureen. Rakkaallemme
linnun siivet lentämähän, liitämähän, tähtiä
tavoittamahan.

280. Sä olit äidin armas, ja isän kukkanen,
sä oli Herran lahja, täällä vain hetkisen.

281. Tuonen lehto, öinen lehto, siellä on
hieno hietakehto, sinnepä lapseni saatan.
Siellä on lapsen lysti olla, tuonen herran
vainioilla kaitsea tuonelan karjaa.

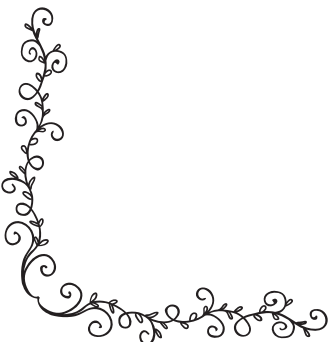
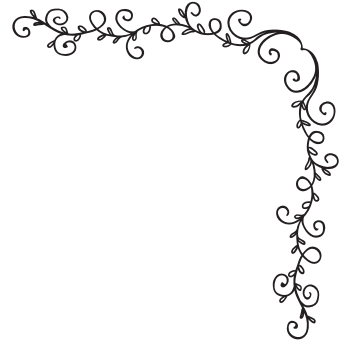
282. Unten siipisiskon tie iltaruskon maille
vie. Sylissä hän pienen kantaa, kaiken

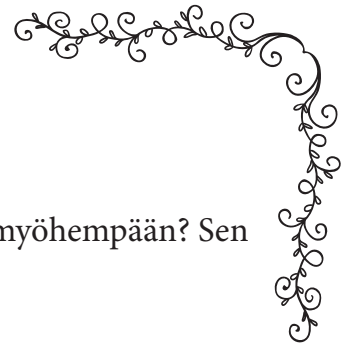

kauniin nähdä antaa; pilvilinnat, kukkamaat,
leikkilehdot riemukkaat. Kotiin, milloin
aamu saa, sisko sinut kuljettaa.

283. Vaikene sydän, kuuntele hiljaa, on
kuolema niittänyt kalleinta viljaa.

284. Äiti, minun täytyy jatkaa , joku
kutsuu kulkemaan. Täytyy taittaa taival
matkaa vaikken tietä tunnekaan. Siellä,
missä korkealla siintää pilvi sulavin, siellä,
sinipilven alla – siellä olen minäkin. Älä
pelkää, tulen kyllä. Tulen kyllä takaisin,
iltatuulen hyväilyssä – siinä olen minäkin.

ODOTTAMATON KUOLEMA

285. Aikamme on lyhyt, syttyvä, sammuva, kuin liekki.

286. Ei tunne tietänsä ihminen, elo on kuin haihtuva hetkinen.

287. Ei elämän arvo riipu sen pituudesta eikä ihmisen merkitystä mitata hänen saavutustensa määrällä. Lyhytkin elämä on kokonainen. Päivänkin matkalla voi nähdä olennaisen.

288. Herra on antanut meille elämän, hänen kädessään on myös lähtömme hetki.

289. Hiljaisuuden äärelle sä miksi käyt näin varhain? Ain sydämessäin sinusta säilyy muisto parhain.

290. Ihminen on kuin tuulen henkäys, hänen päivänsä kuin pakeneva varjo.

291. Ihmisen elinpäivät ovat kuin ruoho, kun tuuli käy hänen ylitseen ei häntä enää ole.

292. Jokainen lähtö voi olla viimeinen, jokainen hyvästijättö ikuinen.

293. Koskaan ei tiedä onko aikaa paljon vai vähän. Yhtäkkiä vain huomaa, se päättyikin tähän.

294. Luonto on antanut meille lyhyen elämän, mutta hyvin käytetyn elämän muisto on ikuinen.

295. Me emme itke niitä päiviä, jotka ovat myötäsi menneet. Vaan olemme onnellisia

että ne päivät ovat olleet.

296. Miks' nyt? Miks' ei myöhempään? Sen Luoja tietää yksinään.

297. Mitä tummempi taivas, sitä kirkkaammat tähdet. Mitä suurempi suru, sitä lähempänä Jumalaa.

298. Niin lyhyt on askel ajasta ikuisuuteen, niin kapea raja välillä taivaan ja maan.

299. Nopea on lento pääskysen, nopeampi lento hetkien. Vasta kevät on, kun jo syksyn tuntee ihminen.

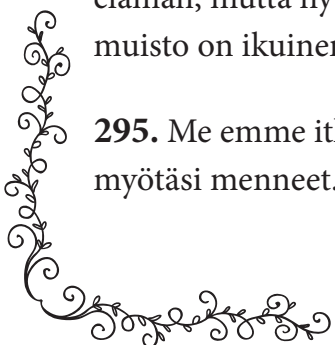
300. On hiljainen taivaanranta, eikä lintujen laulu soi. Ei kuoleman tarkoitusta aina ymmärtää voi.

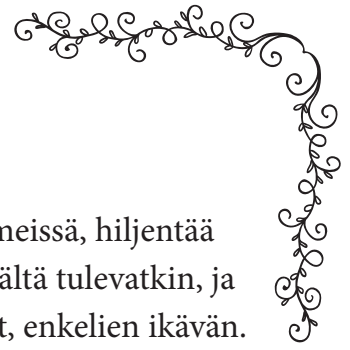
301. On lähdön hetki saapuva, sen kaikki kohtaa kerran. Vaan milloin, millä tavalla, se tiedossa on Herran.

302. Radat piirteli rohkeampi kuin käteni vaivainen, joku kaikkia korkeampi, maailmoja valtavampi, joka käskää ja tottelen

303. Usein elon vainioilla iltakello lyö, usein lyö se silloinkin kun kesken jää työ.

304. Älä ajattele, että elämä on lyhyt. Ajattele – miten erikoinen kokemus. Kun siinä ei ole kysymys pituudesta lainkaan, vaan että ylipäänsä on saanut kokea tämän.

YSTÄVÄLLE

305. Aurinko laskee, jo pitenee varjot, aika on eron ja jäähyväisten. Poissa on ystävä kallehin.

306. Ei hyvästijättö ole tää, et pois ole mennyt, vaikka emme sua nää. Olet huolemme, onnemme jakanut ain´ siksi sanomme kuten ennenkin vain: ”Nähdään!”

307. En rakasta ystävääni ois halunnut antaa vielä pois. Nää terveiseni sinun luo taivaan sinilintu tuo: Vielä tavataan !

308. Hyvän, iloisen ihmisen muisto, miten mieltä se lämmittää. Miten aina sen soinnusta sieluun sävel pieni soimaan jää.

309. Jokaisessa poisnukkuneessa ystävässä kadotamme osan itsestämme, usein juuri parhaan osan.

310. Kiitos rakas ystävä yhteisistä vuosista, sinuun aina luottaa voin onnessa ja murheissa.

311. Kiitos, vanha ystäväni leikeistämme lapsuuden iloista, suruista nuoruuden, tuesta, turvasta vanhuuden.

312. Kuin ehtymätön virran juoksu, kuin tuntematon tuulen tie, kuin kesäyössä kielon tuoksu, se tuokionsa tuo ja vie.

313. Rakas ystävä ei koskaan kuole. Hän elää ajatuksissamme, sydämissämme, muistoissamme.

314. Tuuli puhaltaa missä tahtoo; ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se

tulee ja minne se menee.

315. Taivaan katse pysyy meissä, hiljentää särkyneet äänet, miten syvältä tulevatkin, ja tyynnyttää levottomat unet, enkelien ikävän.

